

СПІВГОЛОВАМ ВИПУСКНОГО КОМІТЕТУ:

Ельке Вільї, Мішель Фадлалла

ГОЛОВНІЙ РЕДАКТОРЦІ ГАЗЕТИ

«ХРОНІКА СТАРШОЇ ШКОЛИ ДЖАР-АЙЛЕНДУ»:

Люсіль Реттіно

КЛАСНІЙ ФОТОГРАФІНІ: Анні Вульф

НАЙАРТИСТИЧНІШІЙ УЧЕНИЦІ: Люсі Каммінс

ГОЛОВІ КОМІТЕТУ З ПИТАНЬ

ШКІЛЬНОГО ЩОРІЧНИКА: Ванессі Карсон

РЕДАКТОРЦІ ЛІТЕРАТУРНОГО ЖУРНАЛУ:

Катріні Грувер

МАЙБУТНІМ БІЗНЕС-ЛІДЕРАМ АМЕРИКИ:

Мері Маротті, Крістіні Пекорале, Джиму Конліну,

Мері Фарії, Терезі Брум

УЧЕНИЦІ З НАЙСИЛЬНІШИМ КОМАНДНИМ

ДУХОМ: Емілі ван Бік

ПРЕЗИДЕНТЦІ КЛУБУ «МОДЕЛЬ ООН»:

Моллі Джаффі

КАПІТАНЦІ ДИСКУСІЙНОГО КЛУБУ:

Джиті Фуміч

УЧЕНИЦІ З НАЙБІЛЬШИМ ШАНСОМ

НА УСПІХ: Райлі Гріффін

МЕРІ

Ранковий туман пофарбував усе довкола в білий колір. Цей пейзаж дуже схожий на мій сон, де я, застрибнувши в кролячу нору Аліси, опиняюся в пастці хмари й не можу прокинутися.

Із гудком наутофона туман, що нагадує тонке мереживо, поволі розсіюється. Аж ось я бачу острів Джар-Айленд, що розкинувся на горизонті, точнісінько як на одній із картин тітки Бетті.

І лише цієї миті я усвідомлюю, що сталося. Я дійсно повернулася.

Один із працівників порту прив'язує товстим канатом пором до причалу. Інший опускає трап. Із гучномовця лунає голос капітана: «Пасажири, доброго ранку. Вітаю на Джар-Айленді. Будь ласка, переконайтеся, що забрали весь свій багаж».

Я майже забула, як тут гарно. Сонце піднялося над водою і осяює все довкола яскравим жовтуватим світлом. Я ловлю своє розмите відображення в ілюмінаторі: світлі очі, розтулені вуста, сплутане вітром біляве волосся. Це вже не та людина, яка поїхала звідси в сьомому класі. Так, я подорослішала, та річ не лише в цьому. Я змінилася. І коли дивлюся на себе тепер, то бачу сильну дівчину. Можливо, навіть вродливу.

Цікаво, він мене впізнає? Якась часточка все-редині сподівається, що ні. Але інша, та, що залишила батьків, щоб повернутися на острів, плекає надію, що все ж упізнає. Він мусить. Інакше який сенс?

Із вантажної палуби долинають звуки двигунів автівок, які готуються висаджуватися з порома. На березі їх іще більше. Вони чекають у довгій черзі, що тягнеться аж до самого в'їзду на стоянку, щоб потрапити на борт і повернутися на материк. Залишився ще один тиждень літніх канікул. Я відступаю від ілюмінатора, поправляючи на собі легку літню сукню, та повертаюся на своє місце, щоб забрати речі. Сидіння поряд із моїм вільне. Я запускаю під нього руку, намагаючись дещо намацати. Його ініціали. Р.Т. Досі пам'ятаю той день, коли він вирізав їх своїм армійським швейцарським ножом просто тому, що йому так захотілося.

Цікаво, на острові щось змінилося? У кафе «Молочний ранок» і досі найсмачніші чорничні мафіни? А в кінотеатрі на Мейн-стріт ті ж самі

пошарпані сидіння, оббиті зеленим оксамитом? Як сильно розрісся кущ бузку на нашому подвір'ї?

Так дивно почуватися на острові туристкою, адже Зейни жили на Джар-Айленді практично цілу вічність. Мій прапрапрадід спроектував і збудував бібліотеку. А одна з тіток моєї мами стала першою жінкою, обраною на посаду олдермена* в Міддлбері. Наш сімейний гробівець простісінько в центрі кладовища, а те розташоване в самому серці острова. Деякі надгробки настільки постаріли та вкрилися мохом, що й не розбереш, хто під ними похований.

На Джар-Айленді чотири маленькі містечка: Томастаун, мій рідний Міддлбері, Вайт-Гевен і Кенобі-Блаффс. У кожному з них є своя середня школа, а от старша, куди зрештою і потрапляють усі учні, лише одна на весь Джар-Айленд. Улітку через великий наплив відпочивальників населення острова зростає на кілька тисяч. Проте впродовж року тут проживає не більш ніж тисяча осіб.

Мама завжди каже, що Джар-Айленд ніколи не змінюється. Це ніби окремий маленький всесвіт. І є в ньому щось таке, що змушує людей думати, неначе тут час завмер на місці. Гадаю, цей острівний шарм і приваблює людей, які приїжджають сюди на літо. Й саме через нього місцеві вперто миряться з усіма незручностями, які підкидає їм

* Олдермен — член муніципальних зборів або муніципальної ради в деяких англійських країнах.

Джар-Айленд. Точно так само, як це колись робила й моя сім'я.

Людам подобається, що на Джар-Айленді немає жодного мережевого магазину, торгового центру чи ресторану швидкого харчування. Тато каже, що існує близько двохсот законів і постанов, які унеможливають їхнє будівництво на острові. Натомість тутешні жителі купують продукти на ринках, отримують ліки за рецептом у невеличких аптеках і обирають собі пляжне читиво в незалежних книгарнях.

Ще одна особливість Джар-Айленду полягає в тому, що це справжній острів. Немає ані мостів, ані тунелів, які з'єднували б його з материком. За винятком однієї злітної смуги, якою користуються багатії із власними приватними літаками, всі та все на острові опиняються тут або плывуть звідси поромом.

Я підхоплюю свої валізи та прямую до виходу за рештою пасажирів. Док веде просто до інфоцентру. Зовні припарковано старий шкільний автобус 1940-х років із написом «ЕКСКУРСІЇ ДЖАР-АЙЛЕНДОМ», який тепер миють. За квартал звідси розташована Мейн-стріт — смуга затишних сувенірних крамничок і буфетів. Над усім цим височіє пагорб Міддлбері. Через яскраве сонце, від якого мушу примружувати очі, мені потрібен певний час, щоб розгледіти свій колишній будинок. Та зрештою я таки помічаю його похилий червоний дах на самому вершечку пагорба.

Мама виросла в цьому домі разом зі своєю сестрою, а моєю тіткою — Бетті. Моя кімната з видом на море раніше належала тітці. Цікаво, чи спить вона в ній тепер, коли знову переїхала сюди.

Я її єдина племінниця; своїх дітей у тітки Бетті немає. Вона ніколи не знала, як із ними правильно поводитися, тому ставилася до мене як до дорослої. Мені це подобалося. З нею я почувалася зрілою. Коли тітка цікавилася моєю думкою щодо її картин і просила описати враження від побаченого, то справді уважно вислуховувала мою відповідь. Втім, із нею я ніколи не могла позбирати на підлозі пазли чи спекти разом печиво. І водночас я цього й не потребувала. На те в мене були мама з татом.

Думаю, жити з тіткою Бетті тепер, подорослішавши, буде чудовим досвідом. Мої батьки сприймають мене як малу дитину. Ось вам ідеальний приклад: хоч мені вже сімнадцять років, я й досі маю бути вдома не пізніше ніж о десятій вечора. Хоча, чесно кажучи, їхня надмірна опіка цілком зрозуміла, якщо брати до уваги все, що зі мною сталося.

Шлях додому займає більше часу, ніж я пам'ятаю. Можливо, це валізи мене сповільнюють. Кілька разів я спрямовую на дорогу великий палець руки з надією зупинити одну з тих автівок, які повзуть угору пагорбом. Дехто з місцевих подорожує островом автостопом. Підбирати когось стало загальноприйнятним способом допомогти сусідам. Батьки ніколи не дозволяли мені чогось такого,

та, на щастя, зараз уперше вони наді мною не нависають. Шкода, що ніхто не зупиняється, щоб мене підібрати. Що ж, є ще завтра чи післязавтра. У мене вдосталь часу, щоб випробувати автостоп або будь-що інше.

Я навіть не помічаю, як проминаю свою під'їзну доріжку, тому доводиться вертатися назад. Кущі так пишно розрослися, що сховали за собою фасад будинку, якого тепер і не видно з дороги. Нічого дивного. Садівництво — це фішка мами, а не тітки Бетті.

Я тягну за собою валізи останні кілька метрів і дивлюся на будинок. Це триповерхова оселя в колоніальному стилі, вкрита сірою кедровою черепицею. По обидва боки вікон розташувалися білі віконниці, а весь периметр двору оточено кам'яною огорожею. Припарковане на доріжці стареньке «вольво» тітки Бетті сховалося під ковдрою з дрібного фіолетового цвіту.

Кущ бузку. Він вищий, аніж я могла собі уявити. І хоч чимало цвіту вже осипалося, гілля й досі прогинається під вагою мільйонів квіточок, які залишаються на кущі. Я вдихаю їхній аромат так глибоко, наскільки це можливо.

Як добре бути вдома.

ЛІЛЛІЯ

Надворі знову та пора, кінець серпня, коли до початку навчального року залишається лише тиждень. На пляжі доволі людно, але вже не так, як це було четвертого липня*. Ми з Ренні й Алексом лежимо на великому покривалі. Рів і Пі-Джей кидають одне одному фризбі, а Ешлін із Дерекком плавають в океані. Це наша компанія. Так було від дев'ятого класу. Аж не віриться, що ми нарешті випускники.

Сонце таке яскраве, що я буквально відчуваю, як колір моєї шкіри стає ще золотавішим. І тепер зариваюся ще глибше в пісок. Я просто обожаю сонце. Алекс сидить поряд і знову намащує плечі захисним кремом.

* Щороку 4 липня в США відзначають День незалежності.

— Боже, Алексе, — стогне Ренні, відриваючись від свого журналу. — Носи із собою власний крем. Ти вже вимастив половину мого. Наступного разу я просто дозволю тобі захворіти на рак.

— Знущаєшся? — перепитує Алекс. — Ти вкрала цей крем із мого будиночка. Ліл, підтримай мене. Підтягуючись на ліктях, я сідаю.

— Ти пропустив місце на плечі. Ану повернись. Я вмощуюся за спиною Алекса й починаю натирати йому плече невеличкою краплею крему. Він розвертається і питає:

— Лілліє, що в тебе за парфуми?

— А що? — сміюсь я у відповідь. — Хочеш позичити?

Обожнюю дразнити Алекса Лінда. Це так легко. Він теж сміється.

— Ні. Просто цікаво.

— Це таємниця, — відказую я, плескаючи його по спині.

Дівчині дуже важливо мати свій фірмовий аромат, за яким тебе впізнаватимуть. І коли йтимеш шкільним коридором, усі повинні обертатися й дивитися тобі вслід. Це має бути як рефлекс Павлова чи щось на кшталт того. І щоразу, коли люди відчуватимуть цей аромат, то згадуватимуть про тебе. Палений цукор і дзвіночки — ось аромат Ліллії.

Я знову лягаю на покривало й перевертаюся на живіт.

— Хочу пити, — оголошую. — Лінді, передай мені колу!

Алекс нахилиється й нишпорить у нашому переносному холодильнику.

— Залишилися тільки вода й пиво.

Я насуплюю брови й зиркаю на Ріва. В одній руці він тримає фризбі, а в іншій — мою колу.

— Рі-ве! — гукаю я. — Це була моя кола!

— Вибач! — кричить Рів у відповідь, та його тон аж ніяк не свідчить про те, що він шкодує.

Рів кидає фризбі, і те, виконавши ідеальну дугу, приземляється поряд з гарненькими дівчатами, які сидять у шезлонгах. Певна, Рів туди й цілився.

Я переводжу погляд на Ренні, чиї очі перетворюються на вузькі щілинки.

Алекс встає і струшує пісок зі своїх шортів.

— Піду принесу тобі іншу колу.

— Та не треба, — відказую я, хоча, звісно, лукавлю. Мені дійсно хочеться пити.

— Ти сумуватимеш за мною, коли більше ніхто не носитиме тобі напоїв, — шкіриться до мене Алекс.

Завтра вони з Рівом і Пі-Джеєм вирушають на глибоководну риболовлю. Їх не буде цілий тиждень. Хлопці завжди поряд: ми бачимося майже щодня. Проводити кінець літа без них — це якось дивно.

Я показую Алексові язика.

— І зовсім я за тобою не сумуватиму!

Алекс підбігає до Ріва, й вони рушають уздовж пляжу до кіоску з хотдогами.